

МОЛОДІЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VIII. № 38 (738). ЧЕТВЕР, 30 БЕРЕЗНЯ 1967 р. Ціна 2 коп.

— НАЛІСНИЙ ПРИВІТ
УЧАСНИКАМ
ДРУГОГО
ОБЛАСНОГО
З'ЇЗДУ
ДІВЧАТ-
МЕХАНІЗАТОРІВ!

Сесія обласної Ради депутатів трудящих

28 березня відбулася перша сесія Кіровоградської обласної Ради депутатів трудящих (одинадцятого скликання). Її коротким вступним словом відрив один з найстаріших депутатів ГЕТЬМАНЕЦЬ Ф. Д. Головою сесії обирається депутат СУХАРЕВ-

СЬКА Н. П., секретарем — депутат ГЛОБА В. Н. Сесія затвердила такий порядок денний своєї роботи:
1. Вибори мандатної комісії.
2. Доповідь мандатної комісії.
3. Утворення і вибори постійних комісій обласної Ради.

3. Вибори виконавчого комітету обласної Ради.
5. Призначення начальників управлінь, заведуючих відділами і голів комітетів обласного комітету.
6. Затвердження комісії у справах неповнолітніх при обласному комітеті.

7. Про поліпшення роботи місцевих Рад депутатів трудящих області.

Після затвердження доповіді мандатної комісії сесія утворила постійні комісії обласної Ради. Виконком обласної Ради обраний у такому складі: голова — депутат КОШЕВСЬКИЙ П. С., перший заступник голови — депутат

ЄГОРОВ О. С., заступники голови — депутати СИВОЛАП Д. С. і КУРОП'ЯТНИК М. І., секретар виконкому — депутат ЖУК К. Г., члени виконкому — депутати АРТЮШЕНКО Н. Я., БУРКОВСЬКИЙ А. Т., GERMAN В. М., КИРИЧЕНКО М. М., КИР'ЯНОВ В. В., КЛЮЙ В. С., КОВЕЗА О. Г., СЕРГІЄНКО С. З., СТЕПАНОВ С. П., ШЕВЧЕНКО С. А.

З доповіддю про поліпшення роботи місцевих Рад депутатів трудящих області виступив перший секретар обкому КП України депутат КИРИЧЕНКО М. К.

На сесії виступив керуючий справами Ради Міністрів Української РСР БОЙКО К. П. В обговореному питанні сесія ухвалила відповідне рішення.

Ми ставимо
конець
всіх наших
обійденц...

Мал. А. МИХЛІКА.

ТРЕТЄ ПОКОЛІННЯ—МІЦНЕ ПОКОЛІННЯ

КОЛИ в Старо-Бешево на машинно-тракторній станції дівчата-трактористки ладнали машини для першої весняної борозни, одна з них, Наталка Радченко, мовила до подруг: «Оце ж усе справді. Справді, що я трактористка. А мені не віриться. Немов уві сні...»

Щасливим трепетом займалася чужа дівоча душа. Від великого довіря — в першу чергу. Від почуття відповідальності за справу, яку доручили. Того дня випав рясний дощ. І в Наталки сльози навернулися. «Як же нам не везе, Пашо», — побідкалася вона своєму молодому бригадирові Паші Ангеліній...

То було 33 роки тому. То перші радянські жінки-трактористки раділи звільненій, творчій праці на широких колгоспних ланах. А потім прийшло покоління послідовниць ангеліній — у восьми та післявоєнну важкі години.

Нині третє покоління дівчат-механізаторів добуває натхненною працею славу колосистому степу. Чи ж міцне воно — третє покоління! Воно схоже на перше своєю завзятістю, захопленістю, щиро-сердим бажанням примножувати багатства своєї Вітчизни.

Коли комсомол Кіровоградщини три роки тому кинув клич «Дівчата — на трактор!», вчитися механізаторській професії за комсомольськими путівками поїхали 174 дівчини. Другого року подружилися зі сталевими конями вирішили вже 255 майбутніх господарок полів. Схожою на Наталку Радченко була Галина Ланчуковська, коли збирала чепу-

рила свою машину для першої борозни в степу рідної артілі. Та не тільки своїм хвилюванням схожа. Золоті нагороди уквітчували груди незабутньої Паші і її подруг. Галина Ланчуковська через два роки після прокладання першої борозни одержала високу нагороду — орден Трудового Червоного Прапора. Вона успадкувала від зачинателів патріотичного руху, як і сотні її бойових сестер, велике начало — ентузіазм, комсомольське горіння. У дівчат народилося бажання не просто сісти на трактор, орати на зяб чи волочити рілля — народилось бажання вихувати рідне поле, щоб сміялося воно пишним живим колосом.

Як зробити, щоб у всіх, хто став до машини, було таке почуття, як зробити, щоб весняним потоком приєднувалося до цього руху, все більше трудолюбивих степівчанок! Щоб вирішити ці питання, і зібралися сьогодні на другий свій зліт жінки-механізатори.

Зробити треба багато. Ще не скрізь керівники господарства, райкоми комсомолу, як слід, дбають про якісний добір людей, які мають вчитися професії механізатора, не виявляють особливої турботи (а треба саме особлива турбота!) про умови праці, відпочинку дівчат-механізаторів. Певно, йтиметься сьогодні на зльоті і про широкого профілю механізаторську професію. Тут є чим похвалитись знам'янцям. Недавній перший випуск дівчат-майстрів машинного доіння корів говорить, що молодь району з великою енергією і настирливістю бореться за комплексну механізацію трудовітних процесів і електрифікацію сільськогосподарського виробництва. Це достойна відповідь на рішення XXIII з'їзду рідної партії, річницю з дня відкриття якого ми відзначаємо новими трудовими подвигами.

Хай щастить вам на рідній ниві, дорогі наші подруги!

ВЕСНІЛО. Віяло свіжістю і теплістю. І на серці нашому теж була теплість. Ми тоді прислухались до кожного слова, що линуло з Кремля, вчитувалися в кожен газетний рядок. Дивовижне хвилювання проймало молоде ество. Бо там, у Москві, комуністи нашої Вітчизни на своєму форумі вели мову теж про весняну, про буйноквіття рідної землі, про велич людщини-трудівника.

Минув рівно рік. Прожили ми його, несучи в своїй пам'яті ті величчі рішення, що накреслив XXIII з'їзд КПРС, прожили, піднімаючись весь час до нових звершень, до нових висот.

І тепер, коли кликав дівчат на обласний зліт, знову згадав про минулий форум комуністів Радянської країни. Якраз більшість оних дівчат, почувши клич рідної партії зробити ще один крок до подвигу, вирішили поповнити хліборобську сім'ю. Але випускниця школи надіялася сповна використати знання, здобуті в школі. І взялися комсомолки вивчати механізаторську справу.

Тепер слава про молодих трактористок Олю Гришок, Ганну Пічкара з колгоспу імені Кірова, Надію Прозоровську з артілі імені Лєніна на весь район лине. А слідом за правофланговими вперено крокують ще 17 дівчат-механізаторів. У Бобриньському профтехучилищі вчаться теж 18 випускниць з шкіл Знам'янщини.

Дівчат не доводиться агітувати (хати вчитись на трактористок. Їх агітатор — сама дійсність. У колгоспах району трактористкам створено найкращі

умови для роботи. В артілі імені Кірова, наприклад, в містечку механізаторів є утеплені майстерні, душові, для дівчат виділено гуртожиток. Їхніми першими порадницями стали досвідчені механізатори — ветерани колгоспу. Така ж турбота про трактористок відчувається і в селі Суботіяях.

Вчаться дівчата в Бобринці. Ми завжди пам'ятаємо про них, листуємось з ними. А коли ідемо до майбутніх механізаторів у гості, веземо їм дарунки.

Знам'янчанки першими в області ви-

НА КЛИЧ ВЕЛИЧНИЙ

рішили вивчати механізми, які потрібні на тваринницьких фермах. За ентузіастками одразу пішли інші трудівниці Кіровоградщини.

Хлібороби району розгорнули боротьбу за 200-пудовий урожай пшениці в ювілейному році. І знову в шерензі наступаючих — дівчата-механізатори. На трудовий подвиг їх зове сонцевіяння весни, клич рідної партії.

А. ДІГЯР,
перший секретар Знам'янського міського комсомолу.

В сімнадцять років Ганна ПІЧКАРА стала трактористкою. Після закінчення Бобриньського професійно-технічного училища механізації вона працює в колгоспі імені Кірова Знам'янського району.

Фото В. КОВПАКА.

На адресу зльоту

Дорогі мої молоді друзі! Щиро дякую Вам за запрошення. Від усього серця вітаю і поздоровляю Вас, молодих хліборобів Кіровоградщини. Впевнені, що Ви, молоді механізатори,

і комсомольці, і молодь Кіровоградщини не пошкодуєте сил і енергії, зробите все, щоб своєю самовідданою працею гідно зустріти 50-річчя Великого Жовтня.

Євгенія ДОЛІНЬЮК.

Щиро вітаємо учасників другого зльоту дівчат-механізаторів. Бажаємо продовжувати справу, яку почав на Кіровоградщині Олександр ПІТАЛОВ. Всім своїм життям на ниві боротьби за комунізм проорати глибоку борозну за щастя свого народу. Одеський обком ЛКСМУ.

ЕСТАФЕТУ ВРУЧЕНО

24 березня в Бобринці відбувся районний зліт жінок-механізаторів. На ньому зустрілися представниці двох поколінь ангелінок — прославлені працею трактористки, чий механізаторський стаж вимірюється десятками років, і вчорашні випускниці та учениці

Бобринецького професійно-технічного училища механізації сільського господарства № 2. З доповіддю на зльоті виступила завуч училища, заслужений викладач професійно-технічної освіти З. О. Сивокінь. Щиросерду розмову з молодими ангелінками по-

вели знатна трактористка колгоспу «Комінтерн» Н. М. Тарасенко, головний інженер районного виробничого управління сільського господарства Д. В. Отян, трактористка з двадцятишестирічним стажем М. Д. Могиленко, секретар райкому комсомолу В. П. Кришевич,

заслужений агроном республіки Л. М. Цимбал. Дівчата-механізатори, учениці профтехучилища обіцяли своїм старшим друзям і наставникам впевнено нести естафету, яку передали їм ровесниці Паші Ангеліної.

А. ПРОСКУРОВ.

1. МИ З БОБРИНЦЯ

Лине слава без кінця
Про дівчат із Бобринця...

Це про них, про учениць Бобринецького професійно-технічного училища механізації сільського господарства і про їх попередниць, які вже водять широкими колгоспними нивами трактори, написана пісня. Її з гордістю співають і сьогодні. 187 дівчат оволодівають нині у Бобринці професією механізатора.

Майбутні ангелінки вже впевнено почувують себе за кермом трактора. Ось так, як Марія Мотресько, яку ви бачите

на знімку ліворуч. Хорошою трактористкою стане вона!

Цікаве життя буває в містечку училища. Тут створені всі умови для занять спортом, художньою самодіяльністю. Розвиваються дівочі таланти! Погляньте на знімок праворуч. Наш фотокореспондент В. Ковпак сфотографував Валю Назаренко — вона цього разу в ролі судді — під час змагань баскетболісток. Валя — чемпіонка училища з шахів, тенісу, чемпіонка міста Бобринця з шашок. І таких, як Валя, в училищі багато.

МИ
СТАЛЕВИМ
КОНЕМ
ВСІ
ПОЛЯ
ОБІЙДЕМ...

МЕНЕ запитують:

— Чому ти, Машо, вирішила стати трактористкою?

Відповідь коротка:
— Бо прагну бути такою, як моя тітка Ніна Богач, трактористка, яку 33 роки тому по-звірячому вбили куркулі серед рідного степу. Вона тоді була помічником бригадира тракторної бригади. Разом з іншими сільськими активістами моя тітка завжди кликала хліборобів зміцнювати колективне господарство. Ті, хто ще думав, що колгоспи розпадуться, ненавиділи дівчину-механізатора. І темної ночі розправилися з нею.

ЩЕ
ПОМІРЯЄМ
СИЛИ

Ті тіло кинули під плуг, щоб замаскувати свою підлість...
Про Ніну Богач хлібороби Гайворона пісню склали:

Попереду на машині
Трактористка молода,
В неї очі — небо синє —
Задивляються у даль.
В неї трактор, моя люстерко,
Сяє в сонячній волні —
Це вона щодня з відрядя
Пил змиває на коні.
Кличе вона за собою
Трактористів-юнаків,
Хашуватини невої
Боявих степовинів.
Та одного разу в полі
На дачиневій стерні
Трактористки молоді
Закінчилися юні дні...

А ще хочеться працювати поруч своєї рідної старшої сестри Станіслави. Вона ось уже рік водить свого «ДТ-20» ланами нашого колгоспу «Шляхом Леніна», що в Гайворонському районі.

Я по-доброму заздрила сестрі, коли бачила, як вона залюбки збирала врожай, скиртувала, і радісно мені ставало, як в степу майоріла на вітрі блакитна хустинка Станіслави.

Приходила додому. Зацілована степовими вітрами і сонцем, стояла на подвір'ї і казала:

— Ну й натиснули ми сьогодні! І першими в районі такі завершили молотбу. А що ти?..

Я після школи працювала вихователкою в дитячому садку. І того ж дня сказала Станіславі:

— Стривай, ми ще помірємося силами в полі! Та я поїхала в Гайворонський профтехучилище.

Марія ОСПА.

А ЯБЛУКО ПО БОРОЗЕНЦІ...

Кращий трактористці колгоспу імені Карла Маркса Олександрійського району, комсомолці Ліді Васильєвій присвячую.

Спилим яблуком, жовтим яблуком
Сонце котилося,
По борозенці до стріхи неба котилося.
А за ним, а за ним —
Дівчина у голубому. Із голубими очима,
Як лобачило тес сонце —
Знялося над борозенкою,
Перепелом летіло до стріхи неба,
І там розійшлося колами, впало за обрій...
— Де ж моє сонечко, долі моє сонечко!
Мамо, відкрий віконечко донечці.

Стояла дівчина у голубому
Глянула колосочин;
А що не колос — то промінь,
А що не зерно — кровиночка.
І раптом впала на хвилі,
На золотопіне живно,
Понесло, понесло дівчину до стріхи неба.
А там виростала яблуна, наїт облітав,
На вітах наливалися зелені яблука,
Ліхтариками палахкотіли.
Золотопіна хвиля гойдулася, зупинилася...
Дівчина рум'яніє — га й до яблуні,
Зірнула один ліхтарик, хотіла другий...
Лелечко! Золотопіна хвиля понесла,
Понесла дерево, понесла по борозенці.
Бігла дівчина у голубому, бігла...
Зірнула ще одне яблуко і обернулася:
— Людоньки!
Стояла дівчина у голубому,
Од щастя плакала.

Валерій ЮР'ЄВ.

СТЕЖКОЮ ДОРОГОЇ ПАШІ

В ОСЕНИ 1964 року в селищі Старобешевому на Донеччині проходила нарада дівчат-механізаторів. Девізом цього молодіжнього зльоту були слова: «Жінки — на трактори і машини!».

І не випадково місцем роботи наради обрали Старобешеве. Саме тут народилась і прожила своє славне трудове життя організатор і бригадир першої

в країні жіночої тракторної бригади, двічі Герой Соціалістичної Праці Парасковія Микитівна Ангеліна.

Запросили на цю нараду і мене, і мою сестру О. М. Ангеліну. Слідом за старшою сестрою Пашею ми почали свій трудовий шлях трактористками і чимало років провели за кермом сталевих коней...

Мені часто доводиться бувати в колгоспах та радгоспах, з багатьма дівчатами я розмовляла на нараді, і у мене склалася така думка: менше жінок тепер працює на тракторах, ніж раніше. І це зараз, коли техніка дедалі владніше входить у сільське господарство: на полях, фермах, на городніх плантаціях з'являється все

більше досконалих і розумних машин, які полегшують працю хлібороба, перетворюють її в творчість. Нині серед деяких дівчат

існує думка, що професія механізатора — суто чоловіча, і жінці вона, мовляв, зовсім «не пасує!» Це дуже неввірна думка. Досить зга-

дати численні приклади трудових подвигів жінок-механізаторів, які й понині працюють.

Н. М. АНГЕЛІНА,
колишній бригадир
тракторної бригади,
орденоносець.

ЇЇ РІДНА

За вагонним вікном — сніг серпанки.
За вікном — задум'янений степ. А в Оксаниних очах — ажур.

...Від лісоємуги неслоь:
— Бандуристи прийшли, бандуристи!
Біля будинку механізаторів колгоспу імені Чапаєва Гайворонського району на смарагдовому трав'яному килимі всілися члени агікультурної бригади клубу села Гайворона.

КИРТУВАЛА соломю. Опівдні приїшов бригадир і сказав: «Чиплай гребку і переїжджай на звільнене поле».

ЗУСТРІЧ ЗА СЕЛОМ

Згадка про ту зустріч в душі Валі Плузжик і досі грає, як веселий гелловів. Того анстапового дня Валя рано вивела свій трактор на шлях. На околиці

...І РЕЙСИ СТАЛИ ДОВШИМИ

мене? Можливо, поки не пізно, братись за щось інше?..

Почала придивлятися до роботи свого вапарника Миколи Муляра.

На гачок контролера більше не попада- лась. Мені почали довіряти будь-яку робо- ту. Працювала нарівні з чоловіками. Дово- дилось орати, сіяти, жниувати, возити корми. За три роки впорала понад 2500 гектарів умовної оранки.

Одного разу працювала в полі. Раптом бачу — мчить «газон». Пізнала машину свого чоловіка. А він натиснув на гальма і з неприхованою радістю мовив:

— Любо, ти мріяла про швидкий вітер. Через тиждень можеш пересісти на мою машину.

— Нічого не розумію.

— На курси мене посилають, — роз'яс- нював Віктор.

Зраділа. Посвідчення на право водити автомашину давно мала. Тому без роздуму скористалася нагодою.

Тепер рейси стали довгими, і вітру вдос- таль.

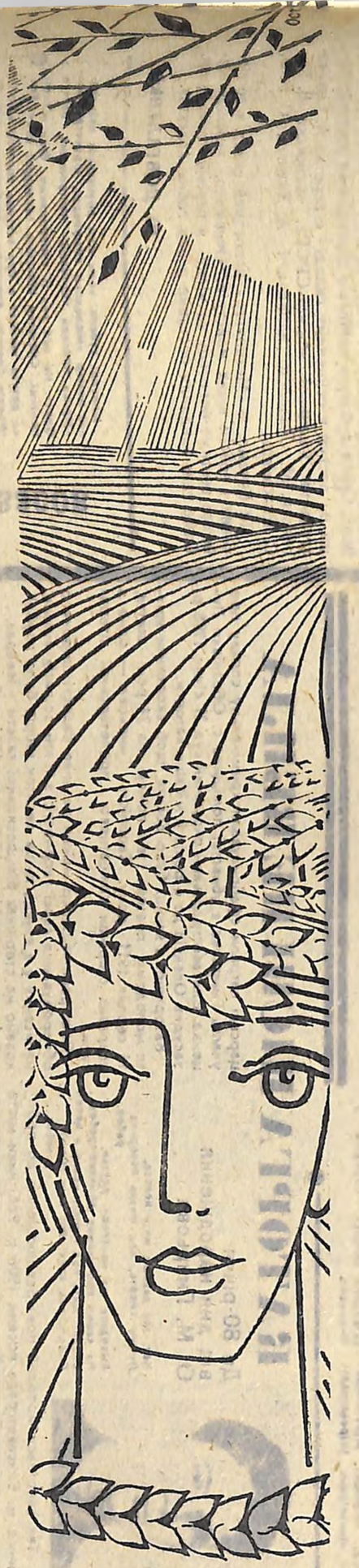
Ці рядки пишу не для того, щоб похвалити своїми досягненнями чи здібностями. Ні. В окремих дівчат вони, мабуть, кращі. Я ж думаю про тих ровесниць, які з бойо- вим настроєм йдуть на курси трактористів, а зустрівшись з першими труднощами під час роботи, вишукують різні причини, щоб назавжди розлучитися з технікою.

Поміляєтеся, подруги. Не хочу агітувати вас іменами старих жінок-механізаторів, які по 20—30 років працюють на тракторі, мають хороші сім'ї, дорослих дітей. Хочу сказати про те, що техніки з кожним роком буде все більше і більше. І саме життя при- мусить з нею мати справу. То чому ж зараз не поглиблювати свої знання? Чом не вив- чати всі агрегати та електроустановки, які є в селі? Хай це й важко, але ж і цікаво. Я, наприклад, мрію про те, коли зможу повес- ти не тільки трактора чи автомашину, а й комбайна, бульдозера, коли зможу своїми руками відремонтувати складний електро- прилад, запустити доільну установку.

Не вірю тим, хто кляється: «Якби не ма- ла дитина, вік би не розлучалась з тракто- ром».

Моєму синові, Володі, всього дев'ять місяців. Та це не заважає в роботі. Не за- певнюю, що все дається легко. Труднощі є. Але це ж тимчасово.

Л. СОЛОМОНЕНКО,
трактористка артілі імені XXI з'їзду
КПРС.
Кремгесівський район.

Мал. М. ОСТАПЕНКА.

... Голова колгоспу повернувся з чорномор- ського узбережжя. Дружини вдома не з'яв- лася. Сусіди йому сказали:

— Вона в райцентрі. На курсах шофера.

Повірило, бо давно чуло від своєї Клавди, що бажала навчитись водити автомашину. Сіла у «Волгу» — і в дотсафліський клуб. Серед сілських хлопців у спеціальній помітці і її. Від- кликав з гурту, нарешті пробурмотів:

— Навіщо соромиш мамі!..

І поїзв до села...
А ввечері голова вступав на комсомольсько- молодіжних зборах. Агітував дівчат йти на курси трактористок...
Оксана розповіла про цей випадок і довго мовчала. А потім додала:

— Он у Хащуватому, що в Голованів- ському районі, голова колгоспу відомий на всю область своїм організаторським талантом, а про дівчат-механізаторів ка- же: «Вони лише нівечити трактори вмі- ють». Це ще один доказ, що він не ві- рить у наші сили. І оце їду в Кіровоград. Може, хоч на курси друкарок посту- плю...
Довго дивлюсь на засмучену Оксану. Врешті-решт кажу їй:

— Хочеш, я розповім кілька епізодів про жінок-механізаторів?..
Вона кивнула головою.

...Стояла на етсеєвському подвір'ї і дивилась на зіпсовані сівалки, тракто- ри. А тоді підійшла до розтрощеної ні- мецької автомашини. Довго оглядала її. Опісидні всі бачили, як Фросина Таба- чук лагодила лімузіна.

Проходив мимо якийсь інвалід з пали- цею. Недбало кинув:

— Краще б допомогла жінкам борони тягати в полі, аніж отут даремно гаяти час.

Тільки засміялась у відповідь.

А через тиждень Фросина Табачук підїхала до контори Грушківської МТС на полагоджений ав- томашині і сказала:

— Приймайте. Можете їздити по району, керу- вати.

І того ж дня почала ремонтувати старого гру- зовика. А незадовзі вона вже їздила км до Киє- ва по запчастини до тракторів...
І коли ті трактори потягли степом сівалки, плуги, — до Фросини знову підїшов інвалід.

— А ти, бачу, не з тіста зіпсена, — мовив. — Під Новоселицею вже не ко- рови запряжені в сівальні агрегати, а оживлені харківські трактори.

ТРАКТОР НА П'ЕДЕСТАЛІ

Вона перша в нашому селі наслідувала приклад П. Ангеліної, Перша з жінок проклала борозну.

Нині трактор Олександрі Іванівні Митрофанової вже не видніється на колгоспному полі. А завзята тру- дівниця ще й не збирається йти на пенсію.

Молодь Лозуватого любить Олександрі Іванівні, вже кілька дівчат наслідувало її приклад. Нещодавно в Па- лаці культури відбувся вечір трудової слави, на якому вшанували першу трактористку. А її трактор вирішили встановити на п'єдесталі, що буде біля в'їзду в Лозува- те. Він завжди нагадуватиме хліборобам про послідов- ницю П. Ангеліної, про її трудовий подвиг.

Д. ГАСИЦА,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району.

Віктор ГАНОЦЬКИЙ
ТІТЦІ ШУРИ
Знов гаптує весна мережку На безмежних полях колгоспних. Тітка Шура іде по стежці До знайомого стану в гості.

Та й поїхала в Голованів- ське профтехучилище. І ось уже шість місяців

НІНА БОГАЧ.

в гурті вісімнадцятилітніх навчаюся механізаторської майстерності. Оволоділа трактором, причіпними ме- ханізмами.

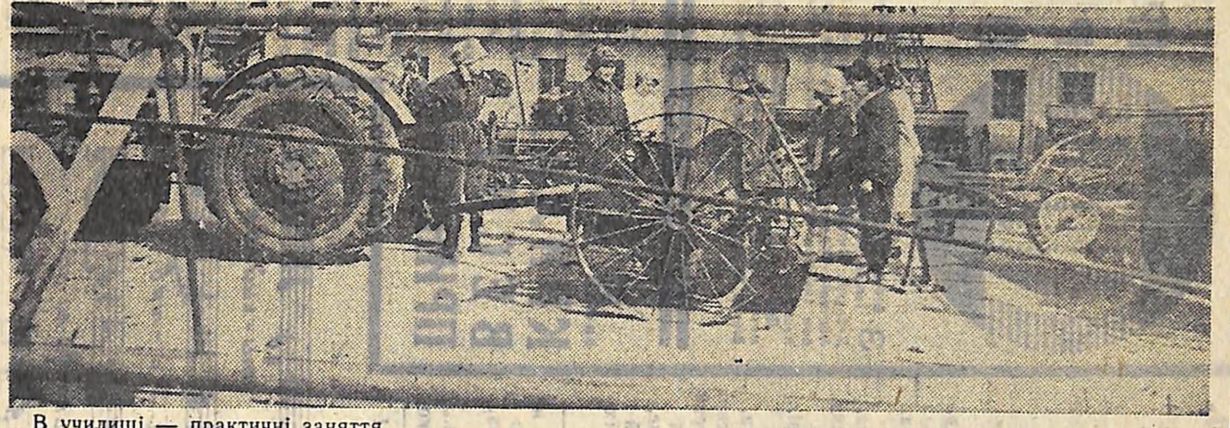
Теорію засвоїла відмін- но. Після зльоту одразу по- їду на практику. А потім — випускні екзамени.

Хочеться якнайшвидше вийти на самостійну стежку і прокласти свою першу борозну на колгоспній ни- ві. Хочеться якнайшвидше потримати в долонях коло- сок, який вирощу сама. Бо ж яке ото щастя бути на землі хлібородом! Трудне щастя. І велике. Про нього я мрію повсякчас, як і мрія- ла моя родичка, ровесниця Паші Ангеліної — Ніна Бо- гач.

Мріяю ту не згублю ні- коли.

Марія ОСПА,
учениця Голованів- ського профтехучили- ща № 8.

2. МИ З БОБРИНЦЯ

В училищі — практичні заняття.

Тй не спитьсь, бо поле кличе, Звикло бачити жінку рано. І весняне таке обличчя У колгоспного ветерана.

Як тоді, коли вперше трактор Повела через довгі гони. ... А за північ ішла до хати, Несучи дві важкі долоні.

грає, як весняний тепловій. Того листопадового дня

Валі ринула вилучити трактор на шпал. На чеканці Оситняжці буксували автомашини: надто вже мок- рюю була осінь. Коли ринула одного з шоферів, відчула на собі чийсь теплий погляд. Так, перед нею була та жінка, про яку багато чула, якій давно по- доброму заздрила, яку знала як матір, як вчительку. Це була трактористка з нашого колгоспу Марія Про- копівна Правда. Неподалік гурчав її «МТЗ-5».

Вони просто потисли одне одному руки. Як давні друзі.

— То як же воно за кермом? — допитувалася Ма- рія Прокопівна свою молоду послідовницю.

Валія розповіла. Про те, як вирішила йти у Боб- ринець вчитися на трактористку, як хлопці підмію- валися: мовляв, не вашими пальчиками за важелі братися! Розповіла і про те, як одного разу дівчата, злякались трудностей. А Валія повідала їм про свою славу землячку, послідовницю і ровесницю Паші Ангеліної Марію Прокопівну Правду...
Що ж то за біографія у Марії Прокопівні, що вия- вилася такою повчальною для дівчат? То тридцяті роки, то перші трактори на селі, перші артільні бо- розни...
Вона була тоді такою ж, як Валія тепер, а може, трохи молодшою. Тут же таки, в Оситняжці, закінчи- ла курси трактористів і сіла за кермо «ХТЗ». Цією професією разом з нею оволоділи ще четверо дівчат. Серед них і Наталка Кочерженко, яка й досі не зра- дила механізаторському покликанию: то за кермом трактора, то комбайна водить на полях рідної артілі імені Фрунзе, що в Оситняжці. Є у Марії Прокопів- ни ще одна давня подруга, з якою разом учились на курсах, — Фросина Колісниченко. Тепер вона десь на Устинівщині. Але справжній дружбі ні літа, ні віддалі не стають на заваді. Ще й досі листоноша приносить Марії Прокопівні теплі, щирі листи. Пере- гукуються стара гвардія.

Довго бесідувала досвідчена трактористка з юною подругою. А на прощання сказала Валі:

— Наша професія така: варто раз потриматися за кермо, прокласти першу борозну. А тоді ота борозна все життя кликатиме тебе, не даватиме спокою.

Такою запам'яталася Валі та зустріч за селом. І щось символічне було в ній. То старше покоління передавало молодшому естафету хліборобської зви- тяги.

І отак завжди. Знатний механізатор республіки М. П. Правда своїм прикладом кличе дівчат зустрі- чати сині світання в рідному степу. За нею пішли де- сятки випускниць шкіл нашого району.

І. ТКАЧ,
голова колгоспу імені Ульянова Кіровоград- ського району.

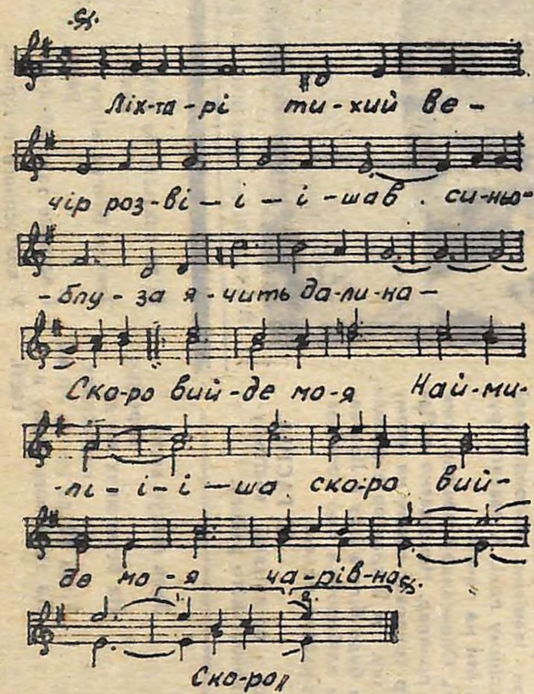
Ой, літа — ви дівочі гони, Тридцять вас відтоді сплигло. Срібним вітром жіночі скроні Замело. Пропливають у небі гуси,

Де у полі гудуть машини. — Тітко Шура! — червоною хусткою Йй махає дівча з кабіни. с. Лозувате, Ульяновського району.

ІНГУЛЬЧАНКО, Я СНА ДОЛЕ...

Музика П. Волошина.
(с. Бугове, Гайворонського району).
Слова М. Шевчука
(м. Кіровоград).

Ліхтарі тихий вечір
розвішав.
Синьоблуза бринить
далина.
Скоро вийде моя
наймиліша,
Скоро вийде моя чарівна.
За село помандруєм
у парі,
Де духмяняться ранні
жита,
Задивлюсь в її очі я карі,
Замилуюся шепотом трав.
Степівчанко, моя, ясна
доле,
Це від теплих долоней
твоїх
Заквітчалось сонячне
поле, —
Вишиванкою ляже до ніг,
І снується над річкою
тиша,
І усміхнений степ
засина...
Гей виходь, інгульчанко,
скоріше, —
Я чекаю тебе, чарівна!

П'ЯТИЙ РАЗ ПІДРЯД

З БІРНА СРСР — п'ятиразовий чемпіон світу з хокея. Верхній ряд (зліва направо): Анатолій Тарасов (тренер команди), Віталій Давидов, Віктор Полупанов, Олександр Якушев, Вячеслав Старшинов, Анатолій Фірсов, Аркадій Чернішов (старший тренер), Борис Майоров (капітан команди), Олександр Рагулін, Олег Зайцев, Віктор Кузьмін.
Другий ряд — Віктор Ярославцев, Валерій Нікітін, Олександр Альметов, Едуард Іванов, Веніамін Александров, Володимир Вінулов, Віктор Якушев. Нижній ряд — Віктор Зінгер, Віктор Коноваленко.
Фото АПН.

...НА КРИЛАХ ВЕСНУ ПРИНЕСЛИ!

На сцену вибігло дівча:
— Увага, увага! Шойно надійшла телеграма. Слушайте всі. «Готуйте квартири. Незабаром прибудемо. Шпаків».

А ось і вони — провісники весни — щebetливі, пустотливі. Відразу аж не віриться, що це переодягнені учні.

— Хлоп'ята, хлоп'ята, шпаків прилетіли! На крилах весну принесли! — закружляла хлопчина з шпаківнею в руках.

І враз стало тихо-тихо. З'являється вона, весна. Привітна, свіжа, барвиста. Розсипас проліски. Тепло посміхається птахам. А пернаті співаки, яких принесли піонери на свято, заповнили своїм щebetом і цвірінканням зал, що дарував пахощі розпуклих бруньок, соснової смоли.

Так почалося «Свято птахів» у Кіровоградській школі № 30. В цей день учні й самі були схожі на пташок: веселі, гомінкі, збуджені. Все було готове, продумане до деталей. Але хвилювались. Мабуть, найбільше боялись незвичайного «жюрі». Його представники — метушливі щиглі і чечітки, серйозні снігурі. Вони сиділи на «почесних» місцях — в клітках над сценою актового залу.

Коли виступали шкільні хористи, — «жюрі» не втрималося. Почало змагатися на майстерність. Можливо й перемогло б, якби був соловейко...

... Ось на сцену вийшли танцюристи. Чечітки й собі пустилися в танок. Тільки синиці і снігурі спостерігали за дітворою. А вона старалась і танцювала, і співала, і декламувала. А під кінець продемонструвала шпаківні, виготовлені власноручно.

І так кожного року. «Свято птахів» у піонерів 30-ої — традиційне. Скільки воно турбот вимагає! І що характерне — до нього готуються не тільки юннати, а й літературний гурток, фізичний, «Умілі руки», танцювальний колектив, хористи.

Отож, якщо в цьому році буде добрий урожай фруктів, знайте: в цьому велика заслуга Жени Ковальова, Шури Корольова, Юри Квітка, Сергожі Нагорного, Борі Романова, Лариси Харитоненко і багатьох інших. Бо вони найбільше виготовили шпаківень, найбільше турбувалися про птахів узимку.

Г. ПРОКОПЕНКО.

Суперники „Зірки“

СУПЕРНИКИ «Зірки» у другому матчі, що відбудеться 6 квітня в Кіровограді, — футболісти запорізького «Металурга». Ця команда — добре відомий на Україні колектив. Створений він був при заводі «Запоріжсталь» у 1950 році. В 1951—1952 рр. «Металург» — володар кубка УРСР з футболу, а в 1952 р. — чемпіон республіки серед колективів фізкультури. У 1953—1962 рр. запоріжці — учасники першості СРСР класу «Б». У цих змаганнях «Металург» зарекомендував себе з найкращого боку. Команда один раз була першою у зоні, двічі — другою, тричі — третьою, один раз — четвертою, один раз — шостою і двічі — восьмою.

При створенні другої групи класу «А» в 1963 році Федерація футболу зважила на вдалі виступи «Металурга», і колектив перейшов у клас «А». Тоді ж, у 1963 році, команда виступила досить вдало — 4 місце. У 1964 ро-

«МЕТАЛУРГ»

ці — 17 місце, у 1965 році — 28 місце. Погіршення результатів пояснювали відсутністю резервів, а також щорічною зміною керівництва.

Торік «Металург» вдало виступив у першому колі, довгий час успішно переслідував лідерів. Але вже на фініші першого кола, а потім у перших матчах другого кола команда стала виступати гірше — серія поразок! Тоді керівництво «Металурга» сміливо кинуло у бій молодь. Вона не підвела. Закріпились у основному складі такі гравці: В. Самохін, В. Марченко, В. Оверко, В. Кутін, В. Інгуран.

Останні одинадцять матчів колектив провів без єдиної поразки і зайняв 7 місце у зоні. Нагадаємо, що «Металург» два рази переміг «Зірку» (2:0 і 1:0).

У 1967 році до «Металурга» прийшло нове керівництво. Начальник і старший тренер — майстер спорту С. Коршунов, відомий у минулому гравець, який останнім часом керував «Карпатами» (до речі, С. Коршунов у 1958—1961 рр. виступав за «Металург», потім тренував його). Йому допомагають теж колишні гравці «Металурга» майстер спорту П. Тищенко і В. Непечий. Є зміни й у складі команди. З різних причин вибули В. Гургач, М. Єрмоленко, В. Хомутов, В. Лапшин, В. Оверко, А. Криський. Основний склад «Металурга» у контрольних матчах мав такий вигляд. воротарі — В. Самохін, В. Шинкаренко, захисники — В. Марченко, В. Лукашенко, Г. Вуль, О. Чучко (з «Автомобіліста», Одеса), півзахисники — І. Зубач (з «Карпата»), Ю. Ровенко, О. Зінченко і В. Малаховський (обидва кандидати у збірну юнацьку команду СРСР), нападаючі — В. Лапшин, В. Кутін, Б. Балувєв (з «Суднобудівника» (Миколаїв), А. Коршунов (з «Чорноморця»), В. Інгуран та інші. Серед дублерів найбільш вірогідними претендентами на виступ у основному складі є воротар А. Сіденко (гравець юнацької збірної СРСР), захисники В. Васильєв, М. Далалов, нападаючі А. Хижняк, О. Усов, С. Коломієць.

Як бачимо, у «Металурга» непоганий склад з досвідчених і зовсім юних майстрів. Очевидно, команда серйозно вестиме боротьбу за місце в першій трійці зони. Саме таке завдання поставив перед собою колектив.

Ю. ДОВГАЛЕНКО.

ЧЕТВЕР 30 БЕРЕЗНЯ, ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевізійна (К), 11.15 — Для школярів, «Вихідні інженери». Передача з Ташкента, 12.00 — Фінальне зустріч юних хокеїстів на приз «Золота шапка». (М), 15.45 — Для школярів, «Пригоди Пісочної ледянки». Мультиплікаційний кінезбрік. (Кіровоград).

16.45 — «Наша афіша». (К), 16.50 — До 50-річчя Великого Жовтня. «Молодий брат Ілліча». Передача з Сімферополя, 17.20 — «Наша книжкова полиця». (Кіровоград), 17.30 — Телефільм «Віставка». (Кіровоград), 18.00 — До 50-річчя Великого Жовтня. Свято народних талантів. (К), 19.00 — «На меридіанах України». (К), 20.00 — «Наша республіка». Телевізійна вікторина. Третій тур. (К), 21.30 — «3 600 секунд спорту». Режисур-огляд з участю відомих радянських спортсменів, популярних артистів кіно і цирку. (М), 22.30 — Естрадний концерт, Передача з Кишинєва.

КАТОРГА ПІСНІ НЕ ВБИЛА

До 80-річчя від дня народження О. М. Гмирьова

Нет, так дальше жить нельзя,
Лучше смерть, чем жизнь позорная рабов.
Выходите же на улицу, друзья,
Из своих прогнивших Домиков-гробов...
Стыдно жить под гнетом мрака и цепей
Смерть нль воля! Вот наш лозунг и набат...

Так звертався молодий поет-революціонер до робітників м. Єлисаветграда восени 1906 р. Робітники міста знали і любили Льюню. Так любовно вони його називали, бо його вірші вселяли віру в свої сили, закликали до боротьби проти прогнилого буржуазно-поміщицького ладу.

...Прочь бессилие! Становитесь в ряды
И вперед на верш горящих баррикад.
За свободу, против мрака и нужды...

Тут, в Єлисаветграді в кінці 1906 р. під час поголовних обшуків та арештів, заарештували і Олексія, нібито за зберігання револьвера. Але цього зовсім не було — Олексій ніколи не носив зброї, його зброєю було палке революційне слово. То був лише привід для ізоляції поета від робітничих мас. Але його було не досить, і

царські сатрапи сфабрикували кримінальну справу про участь Гмирьова в убивстві поміщика с. Обознівки Луценка. Єлисаветградський окружний суд 27 січня 1908 р. засудив Олексія до 6 років 8 місяців каторги.

Каторжної в'язниці було досить, щоб вкоротити життя молодому поетові. І він помер на 24 році життя, 11 серпня 1911 року. Творчість Гмирьова — одна з яскравих сторінок дожовтневої пролетарської літератури.

Поет-революціонер майже не знав радості широкого обнародування своєї творчості; з п'яти зошитів віршів, написаних у в'язниці, лише десяток творів було опубліковано на сторінках більшовицької газети «Звезда».

Так, в газеті № 34 від 17 березня 1911 р. була надрукована «Пісня» під псевдонімом А. Дикий. В ній Гмирьов писав:

...В наши дни веселых песен
Мало слышно среди народа —
Для красных звуков тесен
Мир, где скована свобода...

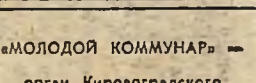
Після перемоги Великої Жовтневої соціалістичної революції вдалось зібрати і опублікувати частину віршів Олексія Михайловича, які є повитичним документом революційного руху нашого робітничого класу. В переможній ході Великого Жовтня ми чуємо і слова молодого поета:

Мы идем навстречу солнцу,
мы идем,
Мы идем и зная злое несем,
А в душе поет бескрайний
Хор любви и торжества!..

Є. ГОРБУНОВА,
старший науковий співробітник облдержархіву.

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ.

Автор — Віктор Квасов

Минулої суботи, коли вже друкувався попередній номер «Молодого комуняра», кіровоградська «Зірка» провела черговий контрольний матч в Одесі. На цей раз її суперниками були місцеві арміяці. Спочатку атакують господарі поля. Вже на другій хвилині в гру вступає воротар кіровоградців Георгій Барсуков, відбиваючи м'яч на кутовий.

Але потім ініціатива переходить до кіровоградців. В першому таймі вони мали можливість двічі відкрити рахунок.

На першій хвилині Другого тайму цікаву комбінацію проводить Сергій Галоян і Андрій Товт. Вона закінчується передачею м'яча Віктору Квасову, який зміло «розстрілює» ворота арміяців. 1:0!

Атаки «Зірки» тривають. Проте змінити результат не вдалося. Від більшого рахунку одеситів врятували неточні удари по пустих воротах Зіновія Гнатика та Дмитра Кузнеця.

Кіровоградці виступали в такому складі: Георгій Барсуков, Юрій Горожанкін, Віктор Количев, Анатолій Кравченко, Іван Вагнер, Віктор Сучков, Сергій Галоян, Андрій Товт, Віктор Ступак, Дмитро Кузнец, Зіновій Гнатик, Віктор Квасов. Дублюючі склади зіграли вничю — 1:1.

М. МАР'ЯНЕНКО.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.